

La clau

La mort de **Pete Seeger** ha fet tornar al primer pla un dels episodis més coneguts i, no obstant, més mal explicats de la història de la música al segle XX: el moment en què **Bob Dylan** va tocar per primera vegada amb una guitarra elèctrica i acompanyat per cinc músics més endollats, una formació típica del rock, però aliena a la tradició del folk, de la qual el cantant de Minnesota era la gran figura emergent. Va passar el diumenge 25 de juliol de 1965, un dia com un altre qualsevol, però amb la particularitat que va succeir en el festival de Newport (Rhode Island), l'esdeveniment més important de l'any en l'univers dels folkies.

Diu la llegenda que la ira de **Se-**

Pete Seeger i la destrat de Newport

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

eger quan va sentir els primers acords elèctrics de *Maggies's farm* va ser tan gran, que va intentar tallar els cables a cop de destrat. Evidentment, no va ser això el que va pas-

sar. Per més que el patriarca dels cantautors fos el mentor del jove **Dylan** (24 anys llavors) i que aquell salt de l'acústic a l'elèctric li disgustés, ningú sensat pot creure que un apòstol de la música tan beatífic es transmutés en el **Jack Nicholson** de *La resplendor*. Molts anys després, el mateix **Seeger** va relatar el que va passar aquella nit. El so li va semblar tan infame que li va dir a un tècnic que ho arreglés perquè pogués sentir-se la veu de **Bob**. La resposta va ser que la banda ho volia així. Llavors, el gran factòtum del festival va dir: «Si tingués una destrat, tallaria el cable ara mateix».

El mestre **Diego Manrique** aportava ahir a *El País* una interessant interpretació d'aquella reacció: «El problema no era l'electricitat o els

decibels mal sonoritzats. Correctament, **Seeger** va entendre que **Dylan** encarnava un cisma que podia buidar el nou moviment».

Trobadors arraconats

Exacte. El veterà lluitador polític va entendre de seguida que la fúria de cançons com *Like a rolling stone* tenia un ganxo liberalitzador per als joves que suposava una amenaça per al moviment folk, que era el gran ariet de l'esquerra nord-americana. Dues dècades després, a Espanya, el rock també va arraconar els grans trobadors antifranquistes, fills, com **Dylan**, de **Pete Seeger**.

 @JuanchoDumall

La roda

Catalunya: certeses i incerteses

Estàvem avisats. S'havia fet l'anunci que els dirigents del PP, amb **Rajoy** al capdavant, sovintejarien en la presència a Catalunya amb l'objectiu d'apagar la flama del sobiranisme. Aquest darrer cap de setmana hem assistit a un primer desembarcament massiu. I han fet el que saben fer millor: llançar gasolina al foc. Si algú esperava propostes atractives, es va trobar amb insults, amenaces i una mostra insuperable d'opacitat i funambulisme polític amb el segrest de la publicació de les balances fiscals. Tanta miopia no és atribuïble a manca d'intel·ligència o deficient capacitat tècnica. Potser no sobra, però no és aquesta la qüestió. El problema real és que els dirigents del PP estan atrapats en la seva pròpia xarxa. En els darrers 20 anys han aconseguit una hegemonia aclaparadora en l'elaboració del sentiment identitari espanyolista, donant forma a un nacionalisme dog-

Rajoy no farà aquí polítiques d'Estat; està més preocupat per la dreta neofalangista

màtic, essencialista i uniformista. Aquest nacionalisme i el projecte faraònic del Gran Madrid han cohesionat l'acció de les elits polítiques, empresarials i mediàtiques espanyoles.

Però la crisi ha desfet el somni, i la criatura s'ha descontrolat. Avui **Rajoy** està més preocupat per la renovada competència de la dreta més dura i espanyolista que per fer polítiques d'Estat a Catalunya. I no les farà. La dreta neofalangista marca l'agenda política arrossegant un PP, que també arrossega un PSOE tenallat per l'aspre jacobinisme del socialisme castellà i meridional. La situació és de crisi sistèmica. I en aquestes condicions no és imaginable una regeneració política que permeti renovar el model econòmic i reconèixer el caràcter plurinacional de l'Estat. No cal una gran capacitat d'anàlisi per concloure que això ja és una certesa. Per això no ha de sobtar que molts ciutadans catalans ja trobin més atractiva la incertesa de la independència que les certeses de la dependència. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

Economia esquizoide

Hi ha senyals de creixement i de millora de l'ocupació, però també que s'acosta la deflació

ANTÓN
Costas

L'economia espanyola està entrant en una situació que podríem anomenar esquizoide, en el sentit d'una realitat econòmica dissociada entre dues tendències simultànies i contradictòries. Per un costat, senyals que l'economia i l'ocupació milloren. Per un altre, indicis que podem estar entrant en una deflació de preus. Una d'aquestes dues tendències s'acabarà imposant, i d'això dependrà el futur del creixement i de l'ocupació.

Analitzem amb una mica més de detall aquesta realitat esquizoide.

Els senyals de millora es van acumulant gota a gota. L'economia s'ha comportat en l'últim trimestre millor del que s'esperava, i s'han consolidat la sortida de la recessió i les perspectives de millora. Els factors que hi ha al darrere són la demanda interna, i especialment la inversió. A més a més, tots els analistes augmenten les seves previsions de creixement per al 2014.

EL MOTOR exterior de l'economia segueix funcionant bé. Hem passat d'un dèficit corrent del 10% del PIB l'any 2008 a un superàvit el 2013. Una millora d'11 punts en cinc anys. Els asseguro que cap país ha estat capaç d'aconseguir-ho, ni Alemanya, que va passar d'un saldo negatiu de l'1,7% el 2000 a un superàvit del 5% el 2005; és a dir, només set punts en el mateix temps.

A més a més, el saldo comercial exterior del 2013 (és a dir, la diferència entre el que venem i el que comprem) ha estat positiu per primera vegada des del 1999. Aquest és un excel·lent senyal, perquè va ser el 1999 quan, coincidint amb l'entrada en l'euro, l'economia espanyola va desviar el seu rumb cap a activitats com les inversions immobiliàries i l'obra pública, molt efectistes a curt termini però de baixa productivitat a llarg termini. Hem tornat al bon rumb.

Per la seva part, l'ocupació dona senyals esperançadors. Les dades de l'últim trimestre, una vegada netejades dels efectes de l'estació de l'any, indiquen que es va créixer el 0,3% comparat amb el mateix trimestre de l'any anterior. Encara és molt poc, és cert, però és el primer augment que es produeix des de l'inici de la crisi el 2008.

Per no cansar-los amb més dades, fins aquí els senyals encoratjadors. La meua conclusió és que la societat espanyola té motius per a l'autoestima i per rebutjar molts mites falsos sobre la falta de competitivitat, productivitat i laboriositat.

¿Què és el que pot frustrar aquesta tendència esperançadora? L'existència d'alguns signes que l'economia espanyola i l'europea poden estar entrant en deflació.

El 2013 els preus van augmentar només el 0,2%. I una cosa semblant

LEONARD BEARD

Temem la caiguda dels preus perquè, a diferència de la pujada, no sabem com combatre-la

va passar a la zona euro. L'estabilitat de preus està al voltant del 2%. Per tant, estem jugant amb la deflació. Així ho reconeixia **Mario Draghi** quan fa dues setmanes assenyala: «Hem d'anar amb compte de no caure permanentment per sota d'una taxa de l'1% i, per tant, a la zona de perill» (de deflació). I el mateix ha manifestat **Christine Lagarde**, la directora gerent de l'FMI, aquesta setmana.

Alguns poden pensar: ¿però i què?, ¿que potser no és bo que baixin els preus? No necessàriament. Si tots pensem que l'any que ve els preus seran més baixos, tots deixarem de comprar aquest any a

l'espera que els preus dels cotxes, les cases o els mobles siguin més barats. Però al comportar-nos d'aquesta manera, el consum i la inversió es desplomen, les empreses deixen de produir, l'atur augmenta, els ingressos de les famílies cauen i tot empitjora. Un cercle viciós. Per això temem la deflació.

Els economistes no tenen por de la inflació perquè sabem com fer-hi front, però no sabem com sortir d'una deflació. Una inflació és com una hipertèrmia, una brusca pujada de temperatura. En aquest cas, sempre podem ficar el nen a la banyera plena d'aigua freda i gel. Però en el cas d'una baixada perillosa de la temperatura no és aconsellable ficar el nen al microones per solucionar la hipotèrmia. Per això temem la deflació.

¿D'ON vénen aquestes tendències deflacionistes? De la política econòmica dels governs, tant de la política pressupostària com de la política monetària i financera i la política salarial. Aquestes tres polítiques estan contribuint a l'anorèxia del consum i de la inversió. És a dir, a la caiguda de la demanda interna. Per això els preus tendeixen a baixar. És a dir, a entrar en una deflació. I això és el que sembla que està començant a passar en l'economia europea i espanyola.

Vull creure que la por a la deflació acabarà convencent les nostres autoritats que és necessari canviar la política econòmica per ajudar que els senyals esperançadors que vénen de l'economia i de l'ocupació es consolidin. Per evitar aquesta economia esquizoide. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB).